

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoKR/3/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123442607
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Blaha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6123442607.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Blahu, členiek senátu Mgr. Miriam Kamenskej a JUDr. Martiny Holecovej v spore žalobcu BENCONT FINANCE, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zast. Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 361 368 proti žalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom C. XXX/X, XXX XX D. E. B. o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o späťvzatie žaloby po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 3Odi/16/2023-381 zo dňa 22. septembra 2025, takto

rozhodol:

I. Späťvzatie žaloby n e p r i p ú š ť a .

II. Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred odvolacím súdom o späťvzatie žaloby v rozsahu 100 % .

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zrušenia oddĺženia žalovanej pre jej nepoctivý zámer, ktorá bola oddĺžená rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Odk/303/2022 zo dňa 15.08.2022. Podľa žalobcu žalovaná nemala pri oddĺžení poctivý zámer, keďže pri podaní návrhu naplnila predpoklady nepoctivého zámeru podľa § 167g ods. 2 písm. c), e), f) a h) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj „ZKR“), ako aj z dôvodu správania žalovanej po podaní návrhu, z ktorého nemožno usudzovať, že vynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností podľa § 166g ods. 1 ZKR.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 3Odi/16/2023-381 zo dňa 22.09.2025 vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvostupňového, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že žalovaná mala pri oddĺžení nepoctivý zámer a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

3. Rozsudok okresného súdu č. k. 3Odi/16/2023-381 zo dňa 22.09.2025 o zamietnutí žaloby bol doručený zástupcovi žalobcu dňa 20.11.2025 a žalovanej dňa 10.12.2025.

4. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 26.11.2025 vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu a navrhol, aby odvolací súd konanie zastavil a žiadnej zo strán konania nepriznal nárok na náhradu trov konania s poukázaním na ustanovenie § 144, § 145 ods. 1 a § 370 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

5. Žalovaná v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 16.01.2026 vyjadrila nesúhlas so späťvzatím žaloby a navrhla, aby súd pokračoval v konaní do nadobudnutia právoplatnosti vyhláseného rozsudku zo dňa 22.09.2025. Svoj nesúhlas odôvodnila vážnymi dôvodmi podľa § 146 ods. 1 CSP, a to konkrétne tým,

že vo veci sa konalo dňa 22.09.2025 pojednávanie, na ktorom súd po rozsiahlom dokazovaní vyhlásil rozsudok, ktorým žalobcu v celom rozsahu zamietol, pričom žalobca podal návrh na späťvzatie až potom, ako bol oboznámený s pre neho nepriaznivým výsledkom sporu. Žalobca zavádzajúco v späťvzatií uvádza štádium odvolacieho konania, hoci vo veci už dňa 22.09.2025 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorý bol stranám sporu doručený. Návrh na späťvzatie je preto procesne neadekvátny aktuálnemu stavu sporu a nerešpektuje existenciu meritórneho rozhodnutia. Žalovaná považovala za neprijateľné a v rozpore s princípom poctivosti konania, aby žalobca v štádiu po vyhlásení a doručení rozsudku anuloval výsledky dlhoročného dokazovania len preto, že súd konštatoval absenciu jej nepoctivého zámeru. Takýto postup žalobcu žalovaná považovala za procesný úskok, ktorým sa žalobca snaží vyhnúť prekážke rozhodnutej veci. Žalovaná má vážny záujem na tom, aby rozhodnutie o zamietnutí žaloby nadobudlo právoplatnosť, keďže žalobca ju dlhodobo zaťažuje tvrdeniami o jej údajnom nepoctivom zámere, pričom právoplatný rozsudok je kľúčovým nástrojom a definitívnym potvrdením jej poctivosti, čo je nevyhnutné pre jej právnu istotu v budúcich právnych vzťahoch. V spore pritom bolo vynaložené značné úsilie strán aj súdu a zastavenie konania v momente, keď je už rozhodnuté vo veci, by bolo v rozpore s princípom hospodárnosti. Späťvzatie nevyrieši podstatu sporu, len ho odsunie, čím by sa vytvoril priestor pre opätovné zaťažovanie žalovanej a aj súdu tými istými skutkovými tvrdeniami v budúcnosti. Navrhla preto, aby súd konanie nezastavil, keďže žalovaná so zastavením z vážnych dôvodov nesúhlasí.

6. Žalobca sa k nesúhlasu žalovanej so späťvzatím žaloby nevyjadril.

a. Podľa § 370 ods. 1 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

7. Podľa § 370 ods. 2 CSP súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že po doručení rozsudku súdu prvej inštancie žalobcovi, tento voči nemu odvolanie nepodal a v rámci lehoty na podanie odvolania zobral bez uvedenia dôvodu svoju žalobu v celom rozsahu späť. Žalobca teda využil svoje dispozičné oprávnenie a vzal žalobu späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie avšak skôr, ako toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

9. Pretože na výzvu okresného súdu žalovaná so späťvzatím žaloby nesúhlasila, súd druhej inštancie posudzoval, či dôvody uvádzané žalovanou sú tak vážne, že obmedzujú dispozičné oprávnenie žalobcu, ktoré je jednou zo základných zásad civilného sporového konania.

10. Či na strane žalovaného ide o vážne dôvody na nesúhlas so späťvzatím žaloby posudzuje súd ad hoc vždy podľa individuálnych okolností prípadu. Je pritom povinný zohľadniť nielen skutkové a právne špecifiká, vrátane povahy žalobou uplatneného nároku, ale aj možné dôsledky zastavenia konania na hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu a mieru a závažnosť ohrozenia práv a oprávnených záujmov žalovaného. Vážne dôvody nesúhlasu so späťvzatím žaloby nemusia mať pritom nevyhnutne právny základ. Môže ísť o dôvody etické, morálne, ekonomické a podobne, keď z ich povahy vyplýva, že sú žalovaným odôvodnene považované za tak závažné, že opodstatňujú pokračovanie v spore a meritórne rozhodnutie proti vôli žalobcu. Takéto dôvody prichádzajú do úvahy napríklad v konaniach o ochranu osobnostných práv alebo v konaniach o ochranu proti nekalej súťaži, kde môže mať prípadný zamietavý rozsudok pre žalovaného osobitný význam. Z hľadiska povahy predmetu konania však nie sú a priori vylúčené žiadne súdne spory, v ktorých by mohol žalovaný účinne uplatniť vážne dôvody na nesúhlas so späťvzatím žaloby alebo jej časti. Dôvody nesúhlasu so späťvzatím žaloby musí v konaní tvrdiť a preukázať žalovaný. Ich posúdenie vyžaduje náležitú mieru objektivizácie zo strany súdu a zohľadnenie hypotézy, či by ktokoľvek v právnom postavení žalovaného mohol opodstatnene považovať prezentované dôvody nesúhlasu so späťvzatím žaloby za vážne. Samotné subjektívne presvedčenie žalovaného o vážnosti ním uvedeného dôvodu bez ďalšieho na nepripustenie späťvzatia nepostačuje.

11. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 136/2010 okrem iného vyplýva: „Späťvzatie žaloby (návrhu na začatie konania) je jedným zo širokej škály dispozičných oprávnení žalobcu ako účastníka konania s postavením tzv. dominus litis (pán sporu), ktorý má právo procesnými úkonmi,

ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania (tzv. dispozičný princíp občianskeho súdneho konania). Vôľa žalobcu dosiahnuť zastavenie konania prostredníctvom inštitútu späťvzatia žaloby je však limitovaná dvoma skutočnosťami, a to nesúhlasom druhej procesnej strany so zastavením konania a existenciou vážnych dôvodov, pre ktoré konanie zastaviť nemožno. Dôkazné bremeno existencie takýchto vážnych dôvodov potom v konaní nesie žalovaný. Pokiaľ ide o vymedzenie pojmu vážne dôvody, zákon túto otázku nerieši, preto treba vychádzať z toho, že posudzovanie vážnosti dôvodov je výlučne vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu. Tie však nie sú svojvoľné, pretože súd pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku a hodnotí predovšetkým možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi účastníkmi a dopad na postavenie účastníkov, najmä žalovaného s prihliadnutím na mieru ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov“. Z ďalšieho rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Obo 81/2010 vyplýva: „Posúdenie dôvodnosti nesúhlasu so späťvzatím návrhu je výlučne vecou úvahy súdu. Nemusí ísť len o dôvody a záujmy právne, ale aj závažné etické, morálne, ekonomické a iné motívy závažného charakteru, pre ktoré súd konanie nezastaví.“

12. Odvolací súd ďalej poukazuje aj na závery Najvyššieho súdu Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. 21Cdo/5099/2016 zo dňa 19.12.2016, z ktorého okrem iného vyplýva, že je mimo rozumnú pochybnosť, že právo na súdnu ochranu patrí nielen žalobcovi, ale aj žalovanému. Aj žalovaný má po meritórnom zahájení konania právo na meritórne rozhodnutie veci, zvlášť za situácie, kedy účinne rozvinul svoju obranu a významne tak napomohol k objasneniu právneho stavu veci. Vážny dôvod opodstatňujúci nesúhlas s podaním žaloby preto môže mať žalovaný aj vtedy, ak dokazovanie vo veci postúpilo tak ďaleko, že je možné očakávať rozhodnutie súdu a žalobca sa späťvzatím žaloby snaží zmariť vydanie už očakávaného a pre neho nepriaznivého rozsudku. Odvolací súd konštatuje, že aj keď v zmysle článku 2 ods. 2 CSP do pojmu „ustálená rozhodovacia prax“ nespádajú rozhodnutia súdov iných štátov (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/129/2017 zo dňa 31.10.2017), uvedená skutočnosť nebráni odvolaciemu súdu poukázať aj na závery českého najvyššieho súdu, pokiaľ sa s týmito závermi stotožňuje a týkajú sa posúdenia rovnakej právnej, či už hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej, otázky pri rovnakej právnej úprave.

13. Späťvzatie žaloby, a to aj po vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej, je zákonom dovolený a predpokladaný postup, ktorý je upravený v ust. § 370 CSP. Je prirodzeným dôsledkom výsledku sporu, že žalobca v prípade jeho neúspechu môže uplatniť svoje dispozičné oprávnenie a zobrať žalobu späť, t. j. pokiaľ v rozhodnutí vo veci samej sa javí jeho neúspech pred rozhodnutím odvolacieho súdu. Takémuto postupu žalobcu nie je možné zabrániť. Zabrániť dôsledkom takéhoto konania zo strany žalobcu je možné len vtedy, ak by tu boli také vážne dôvody na strane žalovaného, pre ktoré konanie zastaviť nemožno. Musí ísť o také vážne dôvody, ktoré potláčajú aj základnú zásadu dispozičného oprávnenia žalobcu nakladať s vecou. O takýto prípad by sa malo jednať vtedy, ak by bez rozhodnutia vo veci samej ostali vzájomné práva a povinnosti strán sporu, a to najmä žalovaného neisté, sporné, porušené a bez meritórneho rozhodnutia by nedošlo k ich náprave alebo k nastoleniu stavu právnej istoty. V prejednávanej veci o takýto prípad ide.

14. Žalovaná odôvodňovala nesúhlas so späťvzatím žaloby právnou istotou, t.j. aby rozhodnutie o zamietnutí žaloby nadobudlo právoplatnosť, pretože žalobca ju dlhodobo zaťažuje tvrdeniami o jej údajnom nepoctivom zámere, pričom žalobca vzal žalobu späť až po oboznámení sa s jeho procesným neúspechom, pričom späťvzatie žaloby nevyrieši podstatu sporu, len ho odsunie, čím sa vytvorí opätovne priestor pre zaťažovanie žalovanej tými istými skutkovými tvrdeniami v budúcnosti. Podľa žalovanej právnu istotou medzi stranami sporu zakladá len rozhodnutie vo veci samej a pri zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby hrozí riziko budúceho uplatnenia nároku na zrušenia oddĺženia zo strany žalobcu. S dôvodmi nesúhlasu so späťvzatím žaloby sa odvolací súd stotožnil.

15. Okresný súd zamietol žalobu z dôvodu nepreukázania nepoctivého zámeru žalovanej pri oddĺžení, pričom žalobca proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nepodal. Uvedené rozhodnutie bolo výsledkom rozsiahleho dokazovania, keď pôvodne bol vydaný rozsudok súdom prvej inštancie zo dňa 13.06.2024, ktorým bolo žalobe vyhovené a na odvolanie žalovanej bol tento rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vrátený na ďalšie konanie. V poradí druhým rozsudkom vo veci samej okresný súd žalobu zamietol. Aj z vyššie uvedeného priebehu konania a dĺžky jeho trvania od roku 2023 vyplýva, že vzťah a postavenie strán sporu boli sporné a neisté a zamietnutie žaloby bolo výsledkom viacročného trvania sporu,

na základe rozsiahleho dokazovania. Samotný priebeh, trvanie a vývoj súdneho konania potvrdzuje tvrdenia žalovanej o značnej miere právnej neistoty medzi stranami sporu. Odvolací súd je v tomto štádiu, t.j. po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovanej, toho názoru, že rozhodnutie vo veci samej je spôsobilé natrvalo vyriešiť vzájomné sporné postavenie strán sporu. Za takéhoto stavu s prihliadnutím na predmet konania a rozsiahle dokazovanie posúdil odvolací súd za opodstatnené tvrdenia žalovanej o existencii vážnych dôvodov, na základe ktorých nesúhlasí so späťvzatím žaloby.

16. Rozhodnutím o zamietnutí žaloby okresný súd upravil vzájomné vzťahy medzi stranami sporu týkajúce sa možnosti žalobcu ako veriteľa dotknutého oddĺžením žalovanej domáhať sa v zmysle § 166f ZKR oddĺženia žalovanej do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára. Dôsledkom zamietnutia žaloby je absencia rozhodnutia o zrušení oddĺženia žalovaného.

17. Je prirodzené, že v takomto štádiu má žalovaná odôvodnený záujem aby rozsudok okresného súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá nadobudol aj právoplatnosť, čím by založil prekážku veci rozhodnutej (na základe skutkového základu uplatneného nároku v žalobe) a navodil by tým stav právnej istoty spočívajúci v prekážke opätovného uplatnenia už raz zamietnutého nároku zo strany žalobcu. Je nepochybné, že v prípade nadobudnutia právoplatnosti rozsudku okresného súdu sa právne postavenie žalovanej posilní, pričom medzi stranami sporu je týmto rozhodnutím vyriešená otázka absencie nepoctivého zámeru žalovanej pri jej oddĺžení na základe skutkového stavu tvrdeného a preukazovaného žalobcom v tomto konaní.

18. V prejednávanej veci je navyše procesné postavenie žalovanej špecifické v tom, že k späťvzatiu žaloby došlo po vydaní rozsudku okresného súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá a teda žalovaná bola v konaní úspešná. Žalobcovi síce nie je možné uprieť späťvzatie žaloby aj v takomto štádiu konania, avšak toto dispozičné oprávnenie je limitované nesúhlasom žalovaného a vážnymi dôvodmi na základe, ktorých so späťvzatím žaloby nesúhlasí. Už samotnú procesnú situáciu žalovanej, ako strany úspešnej v konaní pred súdom prvej inštancie, považuje právna teória za pravdepodobný závažný dôvod nesúhlasu žalovaného so späťvzatím žaloby (Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol.: Civilný sporový poriadok, Veľké komentáre, C.H.BECK, 2016, str. 1250).

19. Odvolací súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že rozhodujúce pre posúdenie vážnosti dôvodov nesúhlasu so späťvzatím žaloby zo strany žalovaného budú vždy okolnosti konkrétneho prípadu, povaha uplatňovaného nároku a dopad zastavenia konania na postavenie žalovaného, keď s prihliadnutím na ne je vždy potrebné zvážiť, či nesúhlas so späťvzatím žaloby je založený na právnom alebo inom oprávnenom záujme žalovanej strany na dokončení konania meritórnym rozhodnutím o veci odôvodňujúcim požiadavku, aby o žalobe bolo rozhodnuté aj napriek nedostatku vôle žalobcu pokračovať v spore.

20. Súd druhej inštancie preto pri hodnotení dôsledkov zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi stranami sporu a pri hodnotení dopadu na postavenie žalovanej dospel k záveru, že zastavením konania na základe späťvzatia žaloby a zrušením vydaného zamietajúceho rozsudku okresného súdu by došlo k zhoršeniu postavenia žalovanej a k opätovnému vzniku právnej neistoty medzi stranami sporu za situácie, keď bola žaloba zamietnutá z dôvodu nepreukázania jej nepoctivého zámeru pri oddĺžení. Táto právna neistota žalovanej by trvala počas zákonom určenej lehoty na podanie žaloby o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, t.j. po dobu 6 rokov od vyhlásenia konkurzu (§ 166f ods. 1 ZKR), a to napriek tomu, že okresný súd už svojim rozhodnutím vo veci samej tento stav právnej neistoty vyriešil v prospech žalovanej. Rozsudok okresného súdu po vykonaní rozsiahleho dokazovania a po predchádzajúcom zrušení pôvodného rozsudku vyriešil vzťah medzi stranami sporu so záverom o nepreukázaní nepoctivého zámeru žalovanej pri oddĺžení a nezrušil oddĺženie žalovanej. Odvolací súd nevidí rozumný dôvod, prečo by mala opätovne nastúpiť právna neistota medzi stranami sporu na základe späťvzatia žaloby, pripustením ktorého by došlo k zrušeniu vydaného rozsudku, ktorý už vzájomný vzťah na základe žalobcom tvrdeného skutkového stavu vysporiadal, keď výrok o zamietnutí žaloby je odrazom skutkového a právneho posúdenia konania žalovanej, pričom nebol preukázaný jej nepoctivý zámer pri oddĺžení. Podľa odvolacieho súdu každá osoba v postavení žalovanej by bola oprávnená dôvodne domáhať sa nepripustenia späťvzatia žaloby.

21. Podľa odvolacieho súdu žalovaná má preto odôvodnený záujem na tom, aby rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby o zrušenie oddĺženia z dôvodu nepreukázania nepoctivého zámeru nadobudol právoplatnosť, čím sa založí prekážka veci rozhodnutej na základe skutkového stavu, zisteného na základe tvrdení strán sporu a vykonaného dokazovania, čím sa navodí stav právnej istoty spočívajúcej v prekážke opätovného uplatnenia nároku na zrušenie oddĺženia žalovanej na totožnom skutkovom základe. Súčasťou princípu právnej istoty je aj nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia, ktorá nastupuje po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 179/2013 z 18.07.2013). Na základe uvedeného, s prihliadnutím na predmet a štádium tohto konania, ako aj oprávnené záujmy žalovanej na pokračovaní v tomto konaní, preto odvolací súd dospel k záveru, že dôvody nesúhlasu uvedené žalovanou so späťvzatím žaloby sú závažnými dôvodmi, ktoré odôvodňujú nepripustenie späťvzatia žaloby zo strany žalobcu. Odvolací súd v prejednávanej veci nemal dôvod odkloniť sa od svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie sp. zn. 43CoKR/27/2025 zo dňa 25.09.2025, sp. zn. 43CoKR/41/2025 zo dňa 15.01.2026). Odvolací súd preto späťvzatie žaloby podľa § 370 ods. 2 CSP nepripustil.

22. Po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia okresný súd rozhodne o výške ním priznaných trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP, keďže odvolanie proti rozsudku okresného súdu podané nebolo.

23. Rozhodnutie o nepripustení späťvzatia žaloby je konečným rozhodnutím, preto bolo potrebné, aj keď nejde o odvolacie konanie, rozhodnúť aj o trovách konania pred odvolacím súdom súvisiacich so späťvzatím žaloby po vydaní rozsudku okresným súdom, o ktorých rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na ich náhradu žalovanej, ako strane úspešnej v tomto konaní, proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

24. Rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).